

[Kaj Andresen.]

andre tanker om, hvad der er nødvendige reformer, som må gennemføres i boligpolitikken, reformer med noget mere perspektiv i. Vi mener, at grundprisproblemerne og finansieringen af nybyggeriet er sagens kerne, og her ønsker vi gjort en indsats og ønsker også gjort en indsats for en forbedring af boligsikringen.

For at løse grundprisproblemerne foreslår vi en tilstrækkelig stor bygge- og boligfond, og vi ønsker indførelse af ekspropriation af jord til boligformål. Fondens midler skal anvendes til finansiering af jorderhvervelser, hvor der er byudvikling. Vi mener også, at lånene bør kunne ydes ikke alene til kommunerne, selvfølgelig først og fremmest til kommunerne, men også til de sociale selskaber, idet der jo er en række steder, hvor kommunerne ikke har sikret sig jord, og for det andet; at midlerne kan anvendes til at finansiere byggemodning i så stort et omfang, at der bliver en reserve af byggemodnede arealer, så udbuddet kan øges og priserne derigennem dæmpes.

Man kan også begrænse grundprisstigninger ad anden vej, ved at begrænse de nye og meget dyre parcelhuses skattefordele, og vi ønsker derfor i lighed med det svenske system en gradueret ordning, der tager større sociale hensyn. Men vi ønsker også fortsat en finansieringsform, der giver det sociale nybyggeri den lavere rente, som det hidtil har haft i en periode, og for min skyld kan man gerne, hvis det private udlejningsbyggeri vil underkaste sig samme lejekontrol, give det samme vilkår. Jeg tror ikke vældig meget på, at indeksslåne er en farbar vej. De fremtidige konsekvenser af indeksslån kender vi ikke, de er vanskelige at overse, hvorimod vi ved, hvilke konsekvenser der ligger i en fortsat rentesikringsordning. Derfor ønsker vi, at rentesikringsordningen fortsættes ud over 1974 og bliver en permanent ordning, sådan at alle årgange fremover får en periode med en fast rente på de 6½ pct. og derefter en afvikling over en årrække. Det giver netop den sikkerhed for finansieringen, som er nødvendig, hvis vi vil have de store langtidsplaner igennem, der er under projektering.

Boligministeren anslår de samlede udgifter til rentesikringen, når udgifterne er højest, til et beløb på ca. 300 mill. kr. pr. år. Når de godt 600.000 parcelhuse her i landet kan få

en rentelettelse gennem skattereduktion på ca. 1½ milliard kr., kan det vel ikke være urimeligt, at det sociale byggeri godt 200.000 lejligheder får en støtte på ca. 300 mill. kr. Hvis man tager sidste års parcelhusbyggeri — der er bygget ca. 32.000 — og regner ud, hvad de koster det offentlige i skattereduktion, vil det nok blive ca. 8.000 kr. pr. parcelhus eller i alt ¼ milliard kr., og det er for én årgang. Mener boligministeren, der jo har afvist formandskabets forslag om inddragelse af de 1,5 milliard kr., at det er helt i orden at inddrage de 300 mill. kr. for det sociale byggeri, uden at der sættes noget i stedet? Vi mener, at rentesikringen bør fortsætte, og vi synes også, at man, som vi tidligere har foreslået, må øge det sociale byggeris omfang, hvis man skal afskaffe boligmangelen, men også hvis man skal have saneringen effektiviseret.

Man kunne jo i øvrigt udvide det sociale byggeri til mange formål. Jeg ved ikke, hvad boligministeren mener om at lade netop det sociale byggeri løse fremmedarbejdernes problemer i stedet for at bygge ghettoer. Derfor bør man, som vi har foreslået, gradvis forhøje kvotaen til 18.000 lejligheder.

Vi ønsker også boligsikringsordningen ajourført. Regeringsforslaget er jo kun, skal vi sige lidt lapperi på den gældende ordning. Grænsebeløbene er de samme, og der er overhovedet intet hensyn taget til den forringelse, der er skabt gennem pengeindkomsternes mindre værdi, og en udsættelse af ikrafttrædelsen til 1971 betyder jo yderligere et års forringelse af værdien af ordningen. Det er nødvendigt med en pristalsregulering, sådan som vi har foreslået det, og vi kan ganske simpelt ikke sanere tilstrækkeligt, uden at vi får en bedre boligsikring. Herudover anser vi det for rimeligt, at der skabes en mulighed for at yde hjælp eller en vis boligsikring — det vil vi gerne være med til — til familier med små indkomster eller til pensionister, der ingen lettelse får, når de bor i parcelhus, fordi deres indkomst er så lav, som den er.

Jeg synes ikke, boligsikringen skal være et midlertidigt gode i vor boligpolitik. Den bør være en varig ordning, et værdifuldt socialt, familiepolitisk bidrag til løsningen af jævnt stillede familiers boligproblem. Disse familier får derved adgang til nye boliger, til sunde boliger, og det giver et godt middel i hænde til at fremme saneringen af de dårlige boli-